

Till
Regeringskansliet
Region Jämtland Härjedalen
Kommunerna i Jämtlands Län
Länsstyrelsen i Jämtlands Län

SOU 2016:48 Regional indelning - tre nya län

Tankesmedjan Framtid För Jämtland vill härmed avge följande remissyttrande.

Sammanfattande synpunkter

Vi vill få fortsätta att vara ett eget län med egen regionstyrelse och länsstyrelse. Utredarna har inte visat tillräckligt tydliga skäl för en ny länsindelning eller för de föreslagna nya länen.

Förslaget innebär en av de största samhällsförändringarna någonsin. Ändå föreslår utredarna ett omedelbart beslut, utan den ingående konsekvensanalys och den breda politiska och folkliga förankring som normalt brukar krävas för sådana förändringar.

Lika olämpligt är det föreslagna etappvisa genomförandet. En eventuell förändring måste ske samtidigt i hela landet.

Eftersom frågan inte var uppe i 2014 års valrörelse finns det heller inget mandat för beslut före nästa val.

De föreslagna storlänen innebär något nytt och oprövat. Hänvisningarna till Skåne och Västra Götaland är inte relevanta, eftersom det där i huvudsak gällde återförening av två landskap, med folklig gemenskap och begränsad yta. De säger ingenting om hur mycket större regioner utan historisk förankring skulle fungera.

Ett beslut för all framtid

Man måste inse att beslutet gäller för all framtid, väl fattat finns ingen återvändo. Den nya indelningen skulle sätta i gång en process som för årtionden och århundraden framåt skulle avgöra olika landsdelars utveckling. Vad vi nu tror oss kunna överblicka är bara början. Det är därför synnerligen obetänkt att hasta fram ett beslut utan noggrann prövning och tid för allsidig diskussion.

Grundläggande missuppfattningar

Utredningen bygger på några grundläggande missuppfattningar.

Man utgår från att alla län måste ha en viss folkmängd. Men storstadsregionernas övertag beror inte på invånarantal, utan på befolkningstäthet, koncentrationen av många människor och företag inom ett begränsat område. Oavsett länsindelning kommer storstadsregionerna att förbli överlägsna i ekonomisk och politisk konkurrenskraft.

Ett annat misstag är att inte inse motsättningen mellan centrum och periferi. Tvärtemot utredningens målsättning skulle storregioner förstärka skillnaderna mellan olika landsdelar. De centrala delarna av de nya regionerna blir antagligen vinnare, men det skulle ske på bekostnad av de av de orter och län som hamnar i de nya storlänens periferi. Den nya indelningen skulle därför innebära en centralisering utan tidigare motstycke.

Ytterligare en egendomlighet är tron att sex sinsemellan mycket ojämlika län skulle kunna ge hela landet lika villkor.

Ett grundläggande fel är också att ta regionernas arbetsuppgifter för givna. Så länge det råder oklarhet om den framtida ansvarsfördelningen mellan kommunal, regional och statlig nivå vet vi inte förutsättningarna för regional indelning. Dessutom talas om planer på kommunsammanslagningar och snabbtåg som radikalt kan förändra spelplanen.

Nuvarande indelning ändamålsenligare

Tvärtemot vad utredarna påstår är den nuvarande indelning i län och landstingsregioner betydligt ändamålsenligare än varje tänkbar ny indelning.

För det första ger den möjlighet till flexibilitet. Utredarna bortser från att vi lever i en tid av accelererande förändringar. Ett fåtal stora regioner låser utvecklingen. Allteftersom behoven ändrar sig måste också samarbetsformer och samarbetsparter kunna växla. I en alltmer oviss framtid behövs de nuvarande länen, mindre enheter som genom flexibel samverkan i växlande konstellationer kan anpassa sig till skilda utmaningar.

För det andra är den hävdvunna länsindelningen en garant för samhällelig stabilitet. Så länge Sverige har funnits har vi haft en indelning i landskap och län, som har gett kontinuitet, trygghet och gemenskap. Detta är en viktig anledning till det svenska samhällets större styrka och stabilitet jämfört med många andra länder. När Sverige

nu står inför uppgiften att integrera många nya invånare är denna stabilitet särskilt värdefull.

För det tredje säkerställer den nuvarande indelningen att hela Sverige förblir i fokus. Ingen landsända riskerar att bli bortglömd. I en storregion försvinner de nuvarande länen från Sverigekartan. Exemplet Västra Götaland visar att de inte ens kommer att ingå i den offentliga statistiken, som är grunden för allt offentligt och privat beslutsfattande. Hela landsdelar som exempelvis Jämtlands län skulle bli anonyma och osynliga, till och med i historiska jämförelser. Det blir som om de aldrig har funnits.

För det fjärde garanteras den närhet till myndigheter och beslutsfattare som behövs för regional utveckling.

För det femte har den demokratisk legitimitet genom en folklig förankring som nybildade regioner inte kan få. Förslaget har jämförts med hur kolonialmakterna ritade streck på Afrikas karta.

2. Uppdrag och arbete

Betänkandet har alltför stora brister för att kunna ligga till grund för en så avgörande samhällsförändring som föreslås. Arbetet har bedrivits under tidspress, utan försök till den vägning av för- och nackdelar, och granskning av alla omständigheter, som lagstiftningen förutsätter.

Man har utgått från tidigare utredningar och en förutfattad uppfattning, och inte brytt sig om att analysera konsekvenserna eller beakta de många invändningar som framkommit. Betänkandet består därför till stora delar av obelagda påståenden och förhoppningar.

Det kännetecknas också av oförmåga att se hur förslagen påverkar enskilda människor, orter och landsändar. Patienter och anhöriga som måste resa många tiotals mil för behandling, företagare och föreningsföreträdare som mister närheten till politiker och myndigheter, orter och städer vars framtid äventyras, allt försvinner i ett abstrakt och centralistiskt uppifrånperspektiv.

Lika abstrakt är resonemangen om demokrati, där teoretiska diskussioner om direktvalda beslutsorgan får skymma att väljarna tappar kontakten med de valda, att det blir svårare för fritidspolitiker att delta, att intresset för politik ytterligare skulle minska.

Samtidigt har argumenten tunnats ut. Resonemangen om regionsjukhus och arbetsmarknadsregioner som tidigare sågs som huvudargument för större regioner är märkbart nedtonade. Man har insett att den medicintekniska utvecklingen kan leda till "att specialiserad vård kommer att behöva koncentreras till färre ställen" (sid.109), och göra att andra behandlingar kan decentraliseras till vanliga sjukhus ("nivåstrukturering").

Arbetsmarknadsregioner beskrivs fortfarande som ett viktigt motiv, men de föreslagna länsgränserna tar ingen hänsyn till dem.

Ingen hänsyn tas till den omfattande kritik som kommit från näringslivsföreträdare, forskare, samhällsdebattörer och inte minst länsstyrelserna. Trots tydligt påvisade negativa konsekvenser görs inga försök att bemöta kritiken eller att göra en egen konsekvensanalys. Det minsta man kan begära är att utredningen kompletteras med beräkningar av effekterna för sjukvård och annan samhällsservice, och konsekvenserna för nuvarande län och residensstäder.

Därför är det ett egendomligt påstående "att finns acceptans" för förslaget. Utredningens kriterium för "acceptans" är om en knapp majoritet i ett landsting är beredd att säga ja. Man nämner inte att det finns en stark folklig opinion emot, och att det saknas den breda politiska enighet som borde vara en förutsättning för ett så vittomfattande beslut.

4. Tidigare utredningar

Som argument för förslaget räknar man att länsammanslagningar har föreslagits flera gånger tidigare. Årtiondens lobbyverksamhet har drivit på. Trots att samhället och behoven har förändrats använder man sig av samma argumentation som föregående utredningar.

Utredarna borde ha frågat sig varför dessa tidigare förslag aldrig kunde genomföras. Sverige är ett stort och avlångt land med stora regionala variationer (sid 105). En enhetlig karta över hela landet kan inte undgå att skapa förutsebara motsättningar och inbyggda konflikter. Det är ett allvarligt missgrepp att inte ta hänsyn till avstånd, befolkningstäthet, kommunikationer, näringslivsstruktur och historiska samband.

6. Hur kan större län bidra till tillväxt och lokal utveckling

Utredningens fågelperspektiv är inriktat på den offentliga sektorn och de riktigt stora företagen. Däremot har man gjort sig blind för hur större regioner skulle påverka det lokala näringslivet, möjligheterna att starta och utveckla nya företag, och därmed välbefinnandet.

Länen hanterar en rad frågor som berör varje företags beslut om sin framtid. Nära och bra kommunikation mellan näringsliv och samhälle är en viktig tillväxtfaktor. Och omvänt, storregionernas avstånd och svårigheter att mötas skulle genast drabba näringslivet.

Turismindustrin är exempel på en bransch som är beroende av ständig dialog med samhällets representanter, om den ska kunna hävda sig på de starkt konkurrerande marknaderna. Motsvarande gäller de små och medelstora industriföretagen, och tjänstesektorn.

Många företag har kunnat etableras genom att länsstyrelsen, universitetet, landstinget och kommunerna i samverkan har kunnat bistå med arbetskraft, utbildningar, lokaler, forskning och förmedling av ekonomiska stödinsatser. Denna etableringsprocess består av ett finmaskigt nät av kommunikationer mellan ledande personer inom länet. I en storregion skulle dessa kontakter splittras och arbetssättet omöjliggöras.

Förlusten av närhet, lokalkännedom och personkontakter kan inte ersättas.

8. Utgångspunkter för indelning i nya län

8.2.1 Jämnstarka län och landsting

Med befolkningsmässigt jämnstarka län anser man sig kunna ge mer likvärdig service i hela landet. Men nationella och internationella jämförelser visar att ekonomi och välbefinnande beror på många olika faktorer, och att folkmängd är långtifrån viktigast. Detta hade framgått om man hade jämfört även med små länder och med mindre regioner, som schweiziska kantonerna och engelska counties.

Det antagandet som indelningskommittén ständigt återkommer till är att resursstarka regioner kan ha större planeringskapacitet, men det måste i så fall vägas mot de nackdelar som uppstår.

Storstadsregionernas övertag beror inte på storlek eller skattekraft, utan på befolkningstäthet, koncentrationen av många människor inom ett begränsat område. Likvärdig service kan därför bara uppnås i de centrala delarna av de nya regionerna. Avgörande är närhetsfaktorn, närheten mellan företag, kompetenscentra och samhällsservice. Redan svaga områden inom nya storlänerna skulle bli svagare, starka bli starkare.

Detta framgår tydligt av storstadslänens befolkningsutveckling. Vad som växer är de befolkningstäta områdena, Stockholm, Göteborg och Malmö med deras närmaste omgivning. Kommunerna i storstadslänens ytterområden står stilla eller går bakåt, precis som i övriga landet, se tabell.

Västra Götalands befolkning ökade under de tjugo första åren från 1995-2015 med 11%. Men nästan hela ökningen faller på området kring Göteborg. Tabellen över de kommuner som minskat resp. ökat mest visar hur kommunerna i länets ytterområden har haft samma dåliga utveckling som i resten av landet.

Gullspång	-18 %	Härryda	+ 28 %
Bengtsfors	- 16	Stenungssund	+ 28
Färgelanda	- 12	Göteborg	+ 22
Mellerud	- 12	Kungälv	+ 18
Karlsborg	- 12	Strömstad	+ 18
Töreboda	- 11	Mölndal	+ 17
Dals Ed	- 9	Lerum	+ 16
Sotenäs	- 8	Partille	+15
Grästorp	- 8	Alingsås	+ 14
Munkedal	- 8	Ale	+ 14

8.2.2 Kapacitet att bygga strukturer för regional utveckling

Utredningens huvudargument verkar vara att storlänerna får större ekonomiska resurser jämfört med nu, genom större skatteunderlag och tillgång till de nuvarande länens statliga medel och bidrag från EU:s strukturfonder.

Man nämner inte att uppgifter och inkomster förblir desamma som nu. Frånsett marginella administrativa besparingar skulle storregionerna stå inför samma ekonomiska problem som länen har i dag. Möjligen blir det lättare att fatta impopulära beslut.

Statistiken ger inga belägg för att ökad regionstorlek ger bättre ekonomi. Varken Region Skåne eller Stockholms läns landsting hörde till dem som klarade 2015 utan underskott, och av de nio län som visade överskott hade hälften bättre resultat per invånare än Västra Götaland.

Ökade resurser kan bara uppstå genom rationalisering och nedläggningar. Vinnare och förlorare i en sådan process avgörs med all sannolikhet av var det nya länets befolkningskoncentration är störst. Detta verkar också vara meningen. Gång på gång

understryks att resurserna ska användas effektivt för bästa möjliga utveckling, utan hänsyn till de gamla länsgränserna (189-190).

Det bör också framhållas att det är näringslivets utveckling som skapar resurser. Märkligt nog undviker man att diskutera den frågan eller ens bemöta de invändningar som framförs om näringslivets behov av närhet och av en samhällsplanering som utgår från lokala förutsättningar.

8.2.3 Förmåga att ansvara för det regionala hälso- och sjukvårdssystemet

Även när det gäller sjukvården skulle utredningsförslaget medföra ökad centralisering, med rationalisering, specialisering och nedläggning av sjukhus.

Däremot finns inga belägg för att större län ger lägre kostnader och bättre vårdkvalitet. Gjorda jämförelser visar att de nuvarande storregionerna inte i någotdera avseendet klarar sig bättre än övriga län. Och även från storstäderna kommer rapporter om väntetider och personalflykt, med stängda akutmottagningar och förlossningskliniker.

Oavsett storlek har alla län samma problem med de accelererande sjukvårdkostnaderna som den medicinska utvecklingen för med sig. Det är en utmaning som bara kan hanteras på nationell nivå. Vi går också mot ökad specialisering, så att allt fler behandlingar bara kommer att kunna erbjudas på ett eller några få sjukhus i hela landet. En indelning med regionsjukhusen som grund riskerar att bli ett utvecklingshinder.

Fler och fler röster höjs för att frågan om länsindelningen måste få anstå tills man har granskat det enda alternativ som verkligen kan ge vård på lika villkor i hela landet, nämligen större statligt ansvar för specialistsjukvården. Oavsett storlek kan inget landsting på egen hand bemästra den galopperande kostnadsutvecklingen. Det kan bara ske genom avvägningar och principbeslut på nationell nivå, gemensamt för hela landet och samtliga län, oavsett de är 6 eller 21.

8.2.4 Utgå från befintliga samverkansmönster

Konsekvent bortser man från att samarbete mellan befintliga län kan ge samma effektivitet som sammanläggningar. Ändå framhålls gång på gång möjligheterna till samverkan över de föreslagna nya länsgränserna (ex. 191, 222, 233, 257). Redan idag finns ett omfattande samverkan, inte bara med regionsjukhuset i Umeå, utan även med andra regionsjukhus och mindre specialiserade sjukhus i landet. Dessutom har nyligen avtal slutits med Trondheims regionsjukhus.

I en föränderlig värld har nuvarande indelning en avgörande fördel. Den ger flexibilitet. Län som står utanför storregionerna får största möjliga inflytande över sin egen framtid. De kan samverka i alla väderstreck och på egna villkor, beroende på vilken fråga det gäller. Allteftersom förutsättningarna ändras kan de sluta nya överenskommelser med kommuner, län och regioner, där de har gemensamma intressen. När länen samverkar som egna rättssubjekt är det självklart att allas behov beaktas. Ingen del av landet riskerar att hamna i skuggan.

Storregioner innebär låsta samverkanskonstellationer utan anpassningsförmåga till nya behov och nya utmaningar.

8.3 Demokrati och legitimitet

Utredningens resonemang är obegripligt. Medborgarna skulle inte märka skillnaden mellan direkt och indirekt valda beslutsorgan. Däremot skulle de märka att makten flyttas långt bort och att flertalet politiker skulle vara från andra landskap. Storregioner innebär ett hot mot demokratin, genom minskat medborgarinflytande och ökat främlingskap.

Beslut bör fattas nära dem det berör och av personer som väl känner de lokala förhållandena. Hur ska beslutsfattarna kunna ha kontakter och överblicka behov och förutsättningar inom områden som kan ligga 50-100 mil bort?

Samtidigt minskar antalet förtroendevalda. Svårigheter att mötas drabbar regionens funktionsduglighet. Ytterligare en fara för demokratin är att rekryteringen av regionpolitiker försvåras när mötena kan komma att kräva flera dagars bortavaro och inte kunna förenas med normalt familjeliv. I flera partigrupper skulle det inte ens finnas någon representant för Jämtland Härjedalen, och inte heller skulle varje kommun kunna räkna med någon representant.

Många varnar för att väljarna kan tappa intresset och känna en växande maktlöshet. Företag, organisationer och allmänhet skulle få svårare att påverka verksamheter och beslut som de berörs av. Att diskutera ett ärende med ansvarig politiker eller handläggare skulle kräva långa resor, och den man mötte skulle sakna lokalt perspektiv på frågan.

Nuvarande länsindelningen garanterar inte bara närheten, utan också legitimiteten. Den utgår i sina huvuddrag från landskapen, och är förenad med under lång tid framvuxna känslor av gemenskap och samhörighet, som är en långt viktigare utvecklingsfaktor än administrativ likformighet. Tydlig gemenskap ger sammanhållning och motivation, igenkännande, tillit och engagemang.

Civilsamhället

När utredningen skriver om civilsamhällets betydelse förbiser man från att detta i allmänhet är länsvis organiserat, enligt den nuvarande indelningen. Med större län skulle organisationerna ställas inför valet att förlora antingen närheten till medlemmar och lokalföreningar, eller närheten till beslutande politiska och statliga organ. Detta kan bli en allvarlig försvagning av Föreningssverige. Många inom civilsamhället varnar för faran med ett förhastat regionbeslut och efterfrågat konsekvensanalys och medborgardialoger.

9. Sex nya län

De föreslagna länen skulle bli i hög grad ojämlika, inte bara inom sig, utan också sinsemellan, där Norrlands län riskerar att bli en ännu större förlorare än de fyra ingående länen i dag.

Beskrivningen av de nya länen lider av en märklig brist på påvisbara fördelar. Motiveringen är ofta ett rent önsketänkande. Ett exempel på detta är påståendet (9:1 163) att "sex län och landsting ger nöjligheter för alla delar i de nya länen både att utvecklas och få del av den gemensamma utvecklingen." Detta motsägs av att de nuvarande resurserna i de nya länen fritt ska kunna allokeras där de gör bäst nytta för helheten. Utredningen måste därför kompletteras med analys av de ekonomiska effekterna av sammanslagningen.

Förutsättningen för en fungerande region måste vara intressegemenskap. I Norrlands län ingår Jämtland Härjedalen som har sina förbindelser söderut.

De nya länen riskerar att förlamas av inre motsättningar. Människor, företag och kommuner i län som uppgår i en storregion får ett drastiskt minskat inflytande över sin egen framtid. Varje förslag skulle brytas mot majoritetens önskemål och i bästa fall tillgodoses i kompromissat skick. Man blir också av med möjligheten att kommunicera direkt med staten utan måste gå via den nya regionen. Det blir som att ha "två Stockholm".

11. Norrlands län

Utredarna ser den nordliga hälften av landet som en enhet, utan hänsyn till regionala skillnader och landskapens olika egenart. Endast det tätbefolkade kuststråket har förutsättningar att utvecklas så som de föreställer sig. Där ligger nästan alla större orter, och dit har infrastrukturella investeringar prioriterats. Det vidsträckta inlandet

tillmöts sekundärt intresse. Att stärka Norrland innebär ur nationell synpunkt att stärka kuststråket.

Storlek och avstånd

"Norrlands län" skulle omfatta mer än halva Sverige. Avstånden inom det glesbefolkade länet skulle bli som mellan Stockholm och Berlin eller mellan Malmö och Warszawa. Ett sådant län kan inte fungera.

Dagens Västra Götaland är mindre än hälften så stort som enbart Jämtlands län. Utvidgat med Värmland skulle det bli det till ytan tredje största av de nya länen, men fortfarande mindre än Jämtlands län i dag. Norrbotten och Västerbotten är ännu större. Var för sig är tre av Norrlandslänen lika stora som Schweiz, Nederländerna eller Danmark.

Det absurda framgår om man leker med tanken att bilda en motsvarande region av resten av landet, från Skåne till Hälsingland och norra Dalarna. Hur skulle den kunna hålla samman? Hur skulle politiker och handläggare kunna ha tillräcklig lokalkännedom? Hur skulle man klara avstånd och resor till viktiga samhällsfunktioner?

Obefintlig infrastruktur

Problemet förvärras av bristande förbindelser. Bara längs kusten finns fungerande kommunikationer. Möten för alla fyra länen sker helst på Arlanda.

I avsnitt 11.3.4 skriver utredarna helt riktigt att "Med de stora avstånden i det nya länet är en fungerande infrastruktur, inklusive IT-infrastruktur, viktig. Det måste gå att transportera sig mellan länets olika delar så att människor kan ta sig till exempelvis arbete, studier och sjukvård men även för att den demokratiska styrningen av länet ska fungera." Detta inbillar man sig går att klara med "omfördelningar, prioriteringar och starkt påverkansarbete"! Om man hade försökt beräkna kostnaderna hade man insett att det är helt orealistiskt.

Ekonomi

Utredningen sätter sin lit till "ett resursmässigt starkare län." (197). Man bortser från att samtliga nuvarande län dras med stora underskott, och att eventuella administrativa besparingar skulle ätas upp av avstånden. Det nya länet skulle börja sin verksamhet med ett stort budgetunderskott.

Man måste därför räkna med centralisering och sammanläggningar, särskilt inom sjukvården, med nedläggning och bantning av sjukhus, och ökad specialisering.

Sjuka och anhöriga skulle utsättas för långa och tidsödande resor med övernattnings vid sjukhus på orter dit de har svårt att komma.

Även om de nuvarande länen kvarstår som egna regioner går smärtsamma besparingar inte att undvika, men då kan de inriktas på vad som är bäst för länens invånare, och samverka med sjukhus där man kan få bäst villkor och dit det är lättast att resa.

Spåren förskräcker

Det olämpliga i att inte ta hänsyn till avstånden framgår av polisens pågående försök med en samlad organisation för norra Sverige. Protesterna över färre poliser och bristande lokalkännedom bemöts med att "Region nord är speciell med avstånden" så problemen blir mest kännbara där (LT 22.7). Fördelen sägs vara att man nu kan "prioritera och disponera resurserna där de gör mest nytta. Genom att vi nu styr resurser i hela regionen är det lättare att omfördela resurser utan att ta hänsyn till länsgränser" (LT 23.7). Tydligare kan man inte antyda konsekvenserna av en eventuell storregion, men till skillnad från denna är polisens organisation inte oåterkallelig.

Jämtlands län passar inte in

Utredarna noterar flera gånger (183,185, 189) Jämtlands län är annorlunda än de tre övriga, det enda i inlandet, med en mera spridd befolkning och annan näringslivsstruktur, präglad av entreprenörskap och småföretagande, med stort beroende av besöksnäringen.

Därför håller man (sid 191, 198) dörren öppen för att länet kanske inte ska ingå i Stornorrland, och menar att det nuvarande samarbetet mellan de fyra nordligaste länen kan fortsätta även om ett av dem står utanför en eventuell storregion, exempelvis läkarutbildning.

Vad som däremot inte beskrivs är länets orientering söderut. Turism och näringsliv är helt beroende av förbindelser söderut och västerut. 95% av resorna på flyget går söderut. Norrut finns inte ens fungerande kommunikationer.

I många frågor har Jämtlands län mer gemensamt med Dalarna, Värmland och det inre Hälsingland än med norrlänen. Samtidigt behöver länet fritt kunna dra nytta av närheten till Tröndelag. Att vända länets orientering norrut skulle vara att skära av livsnerven för framtida utveckling.

I kapitel 9 beskrivs Gotlands särskilda förutsättningar. På ett liknande sätt kan Jämtlands län beskrivas som en ö i inlandet. Därför har man i alla tider behövt en egen regionstyrelse. Inte utan anledning är nuvarande Region Jämtland Härjedalen

landets äldsta regionala självstyrelseorgan, det enda som har funnits i alla tider utan avbrott.

Ytterligare ett skäl för fortsatt självständighet är den tillbakagång som i annat fall skulle drabba Östersund, länets enda stad. Förutom konsekvenser för sjukvård, utbildning, kultur och annan regionfinansierad verksamhet skulle samordningen av läns- och landstingsförvaltningarna resultera i ett avsevärt bortfall av arbetstillfällen och en snävare arbetsmarknad.

Man bör också räkna med att lokalradio, TV och tidningar med tiden kommer att anpassas eller anpassa sig till, den nya indelningen. Samma gäller annan länsvis organiserad verksamhet, inte minst de nuvarande länsorganisationerna. En motsvarande utveckling kan drabba många företag, förvaltningar, föreningskanslier och distriktskontor som finns här på grund av Östersunds ställning som förvaltningsstad och regioncentrum. Risken är påtaglig för att även privata företag omlokaliserar sina huvudkontor.

Östersunds tillbakagång skulle drabba hela nuvarande Jämtlands län.

Enligt direktiven ska indelningen "utgå från vilka behov medborgare och näringsliv har i olika frågor bl.a. transporter, arbetsmarknad, hälso- och sjukvård, utbildning, kultur och god miljö".

Med dessa förutsättningar borde det vara ett omöjligt förslag att införliva Jämtland Härjedalen med det tänkta storlänet. Vi ser dessutom en uppenbar risk för att Indelningskommitténs förslag kan splittra landet.

Östersund 2016-09-12

Sten Rentzhog

Nils Eriksson

Kjell-Ove Wiklund